

ULTIMA HALTĂ ÎN PARADIS

– comedie în două acte –

Personaje:

**MITICĂ
ASISTENTA
DOCTORIȚA
IONEL
BLONDA
BRUNETĂ
ROȘCATA**

Acțiunea se desfășoară într-un spital, acolo unde viața nu mai este o certitudine, cu atât mai mult bucuriile ei.

ACTUL ÎNTÂI

Cameră de spital cu două paturi. Lumina răzbate din holul de așteptare descoperind un pat gol, iar în celălalt, pe MITICĂ dormind. ASISTENTA iese din cabinet, străbate holul și intră în cameră privindu-l admirativ pe MITICĂ.

ASISTENTA: O fi adevărat că ai avut zece mii de iubite?... Nu se poate. Și totuși, lumea așa spune. Grozav bărbat trebuie să fi fost... *(Citește fișa medicală.)* Patruzeci și trei de ani. Să fi început pe la optsprezece... *(Ia un creion și calculează.)* Patru sute de femei pe an? Greu de crezut. Adică mai mult de una pe zi?!... Nu se poate!... Doamne, ce bărbat!... Oi fi chiar așa de dotat cum se zice?...

(În cameră se aprinde lumina. DOCTORIȚA se află în cadrul ușii, severă și autoritară.)

DOCTORIȚA: Ce faci acolo?!

ASISTENTA *(speriată):* Îi iau temperatura.

DOCTORIȚA: Zău?!...

ASISTENTA: Verificam fișa medicală... Vroiam să-l învelesc, că e cam frig...

DOCTORIȚA: Fetițo, pe tine te mănâncă grija mai mult decât trebuie.

ASISTENTA: Da, doamna doctor.

DOCTORIȚA: Dă-mi fișa. Cum evoluează?

(În acest timp, MITICA se trezește cu greu. Se întinde, cascadează, se descheie la bluza de pijama.)

ASISTENTA: Din ce în ce mai bine.

DOCTORIȚA: Învelește-l, că n-am chef de spectacol. Bărbații despuiați sunt oribili.

MITICĂ *(ridicându-se în capul oaselor):* Prințesele mele!... Iubitele mele!... Ia te uită ce minuni!... Îngerași suavi. Voi ce faceți suportabilă încăperea asta, pușcăria asta, oroarea asta... *(Către ASISTENTA care-l învelește.)* Enigmatică și fermecătoare, suavă zână...

DOCTORIȚA: Ia mâna de pe ea, că-ți fac o intravenoasă de dormi două zile! *(Către ASISTENTA.)* I-ai dat medicamentul la șase?... Du-te și pregătește injecțiile!

ASISTENTA: Sigur că da. *(Către MITICĂ.)* Vă mai este frig?

MITICĂ: Da. Cumplit de frig. Uită-te în ochii mei să mă încălzesc. Ești soarele fierbinte, focul...

DOCTORIȚA: Încetează cu prostiile! *(Observă sub pat o sticlă cu băutură.)* Ce-i chestia aia de sub pat?!

(ASISTENTA se apleacă, ridică sticla și miroase conținutul.)

ASISTENTA: E vin.

DOCTORIȚA: Vin?! Dar ce-i aici, bodegă?!... (*Către ASISTENTA.*) Ieși odată afară și ia și otrava asta! (*ASISTENTA ia sticla cu vin și iese din scenă. DOCTORIȚA caută sub pat, sub pernă, în noptieră, dar nu mai găsește nimic.*) Dumneata ești nebun?

MITICĂ: Sunt nebun după stetoscopul care stă leneș în jurul gâtului tău... Aș putea să-ți ascult bătăile inimii?

DOCTORIȚA: Ești dement!

MITICĂ: De dorul de a vedea acest halat perfect scrobit căzut pe jos, eliberând trupul...

DOCTORIȚA: Nu fi obraznic, că-ți fac o intravenoasă de te urci pe pereți de durere.

MITICĂ: De plăcere... Ce parfum înnebunitor!...

DOCTORIȚA: Două injecții!

MITICĂ: Între ele, coborâm să mâncăm la cârciumioara din colț. Fac ăia o ceafă împănată la grătar... Îmi lasă gura apă...

DOCTORIȚA: Îți dau eu un pumn de calmante și-ți trece...

(*MITICĂ se ridică din pat.*) Să știi că te mut la psihiatrie!

MITICĂ: Și bem un vin de butuc...

DOCTORIȚA: Te leg de pat.

MITICĂ: Dacă așa îți place...

DOCTORIȚA (*retrăgându-se spre ușă*): Ești iresponsabili Te crezi mare bărbat. Nu vezi că ești un ramolit? O umbră. Un sinucigaș.

(*DOCTORIȚA iese din scenă.*)

MITICĂ: Decât să trăiesc în formol și cu pilule, mai bine în votcă... Ce-ar merge o ceafă împănată... (*Caută sub saltea, de unde scoate un pachet de țigări și un chibrit. Aprinde o țigară și o savurează.*) Oxigen curat!... Dar ce credeți voi, că eu sunt o cârpă, o legumă?... Pute a spirt și aspirină de-ți întoarce stomacul pe dos. Aici mai rău te îmbolnăvești. Paturi de fier ca la pușcărie, pereți albi de te țacănești... (*I se face rău și se trânteste pe pat.*) Fir-ar să fie!...

(*În scenă intră zâmbitoare ASISTENTA.*)

ASISTENTA: Am adus „bomboanele“. Doamna doctor zice că o să visați frumos după ele... Dar ce e fumul ăsta? Ați fumat!

MITICĂ (*încercând să-i ascundă că-i este rău*): Mai schimbă mirosul de spital.

ASISTENTA: Se poate, domnu' Mitică? Dacă vă prinde doamna doctor?

MITICĂ: Nu-mi mai dă drumul.

ASISTENTA (*deschizând geamul*): Vă rog eu, fiți cuminte, nu mai faceți prostii. După ce-o să vă faceți bine, e altceva. Hai, luați pastilele... Astea sunt pentru inimă, astea pentru ficat... Astea pentru plămâni... Și pentru rinichi...

MITICĂ: Ceva pentru plăcere n-ai?

ASISTENTA: Vai, domnu' Mitică!

MITICĂ: Pentru plăcerea de-a trăi n-ai nimic? Nu pentru mine, pentru doctoriță.

ASISTENTA: Poate v-aude. Astea-s pentru somn... Le-ați înghițit pe toate? Mai luați o gură

de apă.

MITICĂ: Ce-ai făcut cu sticla?

ASISTENTA: Nu mă mai păcăliți. M-ați dus o dată că e ceai, că e...

MITICĂ: O gură mică, face bine la circulație. Doar o gură.

ASISTENTA: Hai, întindeți-vă... Așa. Într-o clipă adormiți.

(Îi aranjează perna și îl învelește cu pătura.)

MITICĂ: Ție nu ți-e somn? Avem loc amândoi... Măcar un pic... O gură doar...

(MITICĂ adoarme.)

ASISTENTA: Nebun mai sunteți... Acum visați că trăiți așa cum vă place... Ce bărbat!... O gură doar...

(Se apleacă și îl sărută, după care intră în cabinetul DOCTORIȚEI, care completează fișe la biroul ei.)

DOCTORIȚA: Doarme?

ASISTENTA: E un simpatic.

DOCTORIȚA: I-ai dat toate medicamentele?

ASISTENTA: Mai vroia...

DOCTORIȚA: E un dement fanfaron. Se crede bărbatul fatal și nu e decât un ostenit înainte de vreme. O ruină.

ASISTENTA: Ruinele sunt frumoase. Au mister și istorie.

DOCTORIȚA: Zău?! De mâine să nu te mai prind cu halatul ăsta scurt, că nu ești la... Aici e spital, fetițo! Clar?!

ASISTENTA: Da, doamna doctor.

DOCTORIȚA: Ce, acum te-ai bosumflat?... Dacă vrei, poți să-ți faci unghiile.

ASISTENTA: Vă mulțumesc, doamna doctor. Eu vă iubesc mult...

DOCTORIȚA: Termină cu chestiile astea!

ASISTENTA *(făcându-și unghiile):* Mă gândesc dacă e posibil ca un bărbat să fi cunoscut, înțelegeți dumneavoastră, zece mii de femei.

DOCTORIȚA: Asta de unde ai mai scos-o?... I-ai pus perfuzia?

ASISTENTA: Ați spus doar să-i dau medicamentele.

DOCTORIȚA: Nu se poate să fi avut atâtea femei... Iese mai mult de una pe zi. Se laudă.

ASISTENTA: Toată lumea vorbește.

DOCTORIȚA: Prostii. Un grandoman. Bărbații sunt niște animale care transpiră, murdăresc haine, cer de mâncare, se îmbată și se încurcă cu orice stricăță. Mi-e scârbă de ei!

(În scenă intră doi brancardieri ducând un pacient pe targa.)

ASISTENTA: Avem o urgență!

DOCTORIȚA: Pregătește patul doi!

(DOCTORIȚA și ASISTENTA intră în salon, unde brancardierii îl pun pe IONEL în patul liber. DOCTORIȚA începe să-l examineze, ASISTENTA aduce trusa medicală, brancardierii ies din scenă.)

DOCTORIȚA: Ce scriu ăia de la Salvare în fișă?

ASISTENTA: Electrocutat.

(IONEL se trezește gemând și bolborosind.)

IONEL *(către DOCTORIȚĂ):* Mimi...

DOCTORIȚA: Delirează. Mai ia-i temperatura.

(IONEL încearcă să se ridice și să o îmbrățișeze pe DOCTORIȚĂ.)

IONEL: Mimi, vreau să fii a mea.

DOCTORIȚA: Alt obsedat!... Băiete, dacă-ți dau una, te bag în spital.

ASISTENTA *(surprinsă):* Dar ăsta-i spital, doamnă!

DOCTORIȚA: Abia acum ți-ai dat seama?

IONEL: Mimi, îmi dau drumul...

DOCTORIȚA: E ud tot... Nu vezi fetițo că are hainele ude?! Uită-te înainte să vorbești! Ce electrocutat?! Mai avea un pic și se îneca... Pune-i oxigen imediat!

ASISTENTA: N-avem. L-a terminat Mitică.

DOCTORIȚA: Termină tot ce prinde... Fă-i respirație gură la gură... Mie mi-e greață... Hai, ce stai?!

(ASISTENTA începe să-i facă respirație gură la gură. IONEL o îmbrățișează gemând, ASISTENTA se desprinde cu greu din brațele lui IONEL.)

ASISTENTA: E pățimaș rău de tot.

IONEL: Mimi, mai vreau...

DOCTORIȚA: L-au trimis la noi din greșeală. De altceva are nevoie. Ia vezi ce mai scrie în fișă.

ASISTENTA: E un bilet pe care l-au găsit lângă el după electrocutare... După înec...

DOCTORIȚA: Dă-l încoace! *(Citește biletul)* „Mimi, vezi că m-am spânzurat...” Și ăsta e sinucigaș.

ASISTENTA: Așa sunt bărbații. Ne iubesc cu disperare.

DOCTORIȚA: Niște farsori. Mincinoși. Ai văzut tu vreunul s-o facă cu adevărat?... Uită-te, bâțâie, respiră... Acuși se ridică și vrea ceva, țipă că nu-i convine altceva.

IONEL *(privind în jur):* Dar Mimi unde e? Mimi, Mimi!... *(Văzând biletul.)* Biletul era pentru ea... Unde sunt?

ASISTENTA: La spital. N-ai fost băiat cuminte și ți s-a făcut rău...

IONEL: Am murit?

DOCTORIȚA: Din păcate, nu. Ia zi, băiete, ce s-a întâmplat?

IONEL: Am vrut să-i fac în ciudă. Mimi nu mă iubește cât merit.

DOCTORIȚA: Zău?!

IONEL: I-am spus eu: Mimi, ai să regreti. Nu te juca cu sentimentele mele. Eu sunt hotărât. Eu vreau dragoste curată, dacă nu... Sigur n-am murit?

DOCTORIȚA: Te crezi la autopsie? Ce șansă ai avut! Să te spânzuri, să te îneci și ai ratat.

ASISTENTA: Așa sunteți voi bărbații, incapabili să duceți o treabă până la capăt.

IONEL: Nu-mi iese nimic...

DOCTORIȚA: Și te mai miri de ce te-a părăsit. (*Către ASISTENTA.*) Dă-i ceva să doarmă și scoate-i hainele astea ude.

ASISTENTA: Imediat îi scot hainele.

DOCTORIȚA: Fă lucrurile în ordinea în care ți-am spus.

ASISTENTA: Da, doamna doctor. După ce adoarme îi scot hainele, îi pun pijamaua, îl învelesc și gata.

IONEL: Mi le scot singur. Nu suport să mă vadă cineva dezbrăcat.

DOCTORIȚA (*către ASISTENTA*): Hai, fetițo, să-l lăsăm că e rușinos... Sărmana Mimi!
(*DOCTORIȚA și ASISTENTA ies din scenă. IONEL se dă jos din pat, se dezbracă, își pune pijamaua.*)

IONEL: O să râdă iarăși. O să mă facă caraghios... De ce nu înțelege că o iubesc? E femeia visurilor mele... (*MITICĂ se trezește și îl ascultă în tăcere.*) I-am spus: Tu și cu mine și restul e lumea care nu contează. E așa greu să iubești? E imposibil să fii iubit?... Așa, total și fără nici o îndoială. I-am spus: Mimi, eu nu pot iubi decât o singură femeie.

MITICĂ (*cu jumătate de voce*): Fugi mă de-aici.

IONEL: Și ea îmi răspunde: Fugi Ionel de-aici, că asta e imposibil... M-am jurat că așa este. Dragoste adevărată e doar o dată.

MITICĂ: Tinere, pentru ce ești internat aici?

IONEL: O iubesc! Numai pe Mimi!...

MITICĂ: Mă băiete, tu ai nevoie de un program de reeducare.

IONEL: I-am spus: Mimi, vezi că eu o fac. Nu mă crezi în stare?... Uite ce lungă e sfoara. Ajunge ca să mă spânzur foarte de sus... Sfoara a ținut, țeava nu.

MITICĂ: Dar tu ești un caz special.

IONEL: I-am scris un bilețel să vadă că până în ultima clipă mă gândesc la ea. I-am scris: Mimi, vezi că m-am spânzurat.

114

MITICĂ: Mă, băiete, tu ești bolnav rău.

IONEL: Mă gândeam cum o să-și smulgă părul din cap, cum o să urle de remușcare, cum o să se dea cu capul de toți pereții... Cum o să leșine și o să implore zeii să mă învie... Cum o să moară de durere peste cadavrul meu...

MITICĂ: Și ce-a făcut?

IONEL: A dat un telefon la Salvare... Mimi!... Și murea, murea de râs că s-a spart țeava și apa curgea peste mine... I-am zis: Mimi, mă înec, e udă apa. Mimi, mi-e frig...

MITICĂ: S-a dat cu capul de pereți?

IONEL: A adus foenul, l-a băgat în priză și mi l-a aruncat: Usucă-te, puiule, așa îmi spune ea mie, că eu am oră la coafor. Apoi a plecat.

MITICĂ: Fără să leșine, fără să urle de durere?

IONEL: A urlat din ușa să fac curat și să repar țeava... Mimi, ce crudă ființă ești!

MITICĂ: Ce-ai, ți-e frig? De ce tremuri?

IONEL: Nu știu... Așa m-a luat cu zgâlțâieli după ce a trântit ușa. Vedeam stele verzi și sfârâia... M-am trezit aici cu două doamne în alb de credeam că-s îngeri.

MITICĂ: Puiule...

IONEL: Numai Mimi îmi spune așa.

MITICĂ: Puiule, uite care-i treaba. Îți trebuie tratament serios. Intensiv. Doză forte. Șoc.

IONEL: Ce frig îmi este... *(Se bagă în pat și se învelește. MITICĂ vine lângă patul lui.)* Dar dumneavoastră cine sunteți?

MITICĂ: Doctorul Mitică. Vindecător de dragoste... Directorul spitalului.

IONEL: Bună ziua, domnul doctor. Bună seara, domnule director... Să știți că nu suport injecțiile, aspirina și supozitoarele. ă

MITICĂ: Puiule, te vindec eu de boala asta.

IONEL: E gravă?

MITICĂ: N-ai văzut că putea fi mortală?

IONEL: Dar de ce n-aveți halat?

MITICĂ: Am operat adineaori. I-am scos unuia din cap o femeie și m-a umplut de sânge.

IONEL: Leșin dacă văd sânge!... Aveți pijama ca și mine.

MITICĂ: Asta-i pijama de doctor. Uite, are o etichetă specială. Scrie în chinezește: Pentru uzul doctorilor. Special.

IONEL: Și de ce stați în patul unui bolnav?

MITICĂ: Așa sunt eu, popular... De fapt, era liber. A plecat ăla pe care l-am făcut bine și m-am întins nițel să mă odihnesc.

IONEL: Unde vă e stetoscopul?

MITICĂ: Te duci tu frumușel până jos, în colț...

IONEL: Să vi-l aduc?

MITICĂ: Începem tratamentul altfel. Comanzi două fripturi împănate, o sticlă de vin...

IONEL: O sticlă de vin?!

MITICĂ: Atunci votcă, să ne dezinfectăm. Și mai iei și două pachete de țigări...

(În scenă intră DOCTORIȚA și ASISTENTA.)

DOCTORIȚA: De ce nu dorm ăștia?! Ti-am zis somnifer? Doză de cal! *(Către MITICĂ.)* De ce nu ești în pat?

IONEL: Domnul doctor îmi prescria un tratament...

DOCTORIȚA: Domnul doctor?!

IONEL: Da, domnul director.

DOCTORIȚA: Cine?!

IONEL: Domnul doctor Mitică!

DOCTORIȚA: Mie rău...

MITICĂ: Vindecător de dragoste... *(Către IONEL.)* Așa sunt femeile, sensibile.

ASISTENTA: Doamnă doctor!

(DOCTORIȚA leșină în brațele lui MITICĂ.)

MITICĂ: Nu vă speriați, e normal. Anemie, lipsă cronică de sentimente. Sedentară, deficit de mângâieri... Inima, bătaii prea regulate, nici o tresărire... Intoxicație cu viață searbădă! Tratamentul...

(MITICĂ o sărută pe DOCTORIȚA, care se trezește din leșin mai întâi îmbrățișându-l, ca apoi să se desprindă brusc, aplicându-i o palmă zdravănă.)

DOCTORIȚA: Animalule!

(DOCTORIȚA iese furioasă din scenă.)

ASISTENTA: Doamne, ce bărbat!

IONEL: A zis „animalule“.

MITICĂ: A vrut să spună mulțumesc.

IONEL *(către ASISTENTĂ):* Dânsul nu e?...

ASISTENTA: E domnul Mitică, e cel mai iubit dintre pacienți... Așa spune lumea.

(ASISTENTA iese din scenă.)

MITICĂ: Am glumit... Sau poate n-am glumit. Dragostea e ca o limbă străină. O poți ști scris, vorbit, citit. O poți gândi sau chiar simți. Pentru mine e limba maternă.

IONEL: Eu abia silabisesc.

MITICĂ: Știi de ce? Ai un vocabular foarte redus: Mimi, dragoste, Mimi, dragoste, și-atât.

IONEL: Eu nu pot să iubesc decât o singură femeie.

MITICĂ: Aici e buba. Vocabularul firesc este: Mimi, Anca, Maria, Suzana, Andreea, Paula, Dana, Camelia, Diana, Ana...

IONEL: Ce memorie aveți! Și pe care s-o iubesc?

MITICĂ: Pe toate. Merită una mai mult ca alta s-o iubești?

IONEL: Mimi.

MITICĂ: Le-ai cunoscut pe toate celelalte ca să poți face comparația?... Băiete, fiecare femeie e un mister, o frumusețe, fiecare are ceva numai al ei pentru care merită să fie iubită. Știi care e tragedia? Că un bărbat nu poate iubi toate femeile din lume.

IONEL: Toate?!

MITICĂ: Îți dai seama câte minunății sunt pe lumea asta și tu ești doar unul singur, condamnat să trăiești numai o viață. Chestia asta mă înnebunește. Mă simt vinovat față de fiecare femeie căreia nu am apucat să-i ofer dragostea mea.

(În scenă intră ASISTENTA aducând o tavă cu medicamente.)

IONEL: Pe mine mă înnebunește Mimi.

MITICĂ *(în șoaptă):* Să nu înghiți porcăriile alea, că două zile nu te mai scoli din somn. *(Către ASISTENTA.)* Tânără și suavă domniță...

ASISTENTA: Doamna doctor a spus să terminați cu prostiile.

(Către MITICĂ.) V-a transmis că îi e scârbă să vă mai vadă... Și să luați pastilele astea, altfel...

MITICĂ: Intravenoasele. Știm. Numai că doamna doctor are o părere greșită. Noi suntem cei mai cuminți băieți din lume. Luăm oricâte pilule ne dă.

ASISTENTA: Astea sunt pentru dumneavoastră... Astea pentru tine. Luați-le, să văd eu că le-ați înghițit, că mă întreabă.

(MITICA și IONEL iau pastilele și se întind pe pat.)

MITICĂ: Spune-i doamnei vise plăcute și că o iubesc la fel de mult.

ASISTENTA: Îi spun doar vise plăcute...

(ASISTENTA iese din scenă.)

MITICĂ: Scurpă-le!

(MITICA și IONEL scurpă medicamentele neînghițite.)

IONEL: Ce gust amar...

MITICĂ: Același gust îl are și viața fără femei. Așteaptă-mă un pic.

(MITICĂ iese pe furiș în holul de așteptare unde, cu multă precauție, vorbește la telefon. În timpul asta IONEL culege pastilele scurpate și le pune în paharul ce-l ascunde sub pat.)

IONEL: Poate era mai bine să le fi luat. Somnul e un ascunziș bun pentru disperare... Cum adică? Să iubesc eu toate femeile din bloc?... Și pe aia de la patru? Și pe chelnerița de la parter?... Doamne, ce pacoste! Să iubesc eu tot cartierul?... Tot orașul?... Vai de capul meu!... Ce blestem pe mine!... Ce-ar zice Mimi? *Puiule, ești un destrăbălat, un ușuratic. Să nu te mai văd în fața ochilor!*... Cu ce-am greșit eu să intru în beleaua asta? Și o femeie e prea mult, darămite...

(MITICĂ se întoarce mulțumit înapoi în cameră.)

MITICĂ: Din trei minuni s-o înfăptui una... *(Către IONEL.)* Puiule, zarurile sunt aruncate.

(MITICĂ începe să facă ordine prin cameră.)

IONEL: Nu credeți c-ar fi mai bine s-o cer pe Mimi de nevastă?

MITICĂ: Asta-i crimă! Băiete, căsătoria omoară dragostea. Din momentul în care dai cu pixul la primărie și iei țidula „căsătorit“, s-a dus naibii totul. Știi ce-i asta?... Contract de suportat viața în doi, atât! *Da, vreau să suport să trăiesc sub același acoperiș cu cetățeanca. Să tac când are draci, să-mi gătească când mi-e foame, să-mi spele...*

IONEL: Și dacă tot eu fac de mâncare și spăl?

MITICĂ: Sper că glumești... De ce are statul nevoie să-și bage nasul în viața a doi oameni?...

Da, vreau să-l suport pe cetățeanul când vine beat, când îi ghiorțăie mațele, când îi put picioarele, când se-ntoarce cu fundul la mine și eu am chef de conversație...

IONEL: Exagerați.

MITICĂ: Femeia e un spectacol. Doar soții intră în culise și le văd ridurile, răutatea, oboseala... Prefer să le privesc de pe scenă.

IONEL: Eu din sală...

MITICĂ: Puiule, căsnicia înseamnă ciorapi cârpiți, listă de cheltuieli, scutece întinse la uscat, țipete, banii care nu ajung. Începe în rai și se sfârșește în infern.

IONEL: De unde știți, ați fost însurat?

MITICĂ: Bate-n lemn!

IONEL: Dacă n-aveți experiență, de ce vorbiți?

MITICĂ: Fiindcă niciodată n-am vrut să mă spânzur din pricina unei femei.

IONEL: Am fost eu prost că v-am spus.

MITICĂ: Ai fost curajos. Unui bărbat adevărat nu-i este rușine de faptele lui. Chiar și de cele disperate... Gata, a trecut.

IONEL: Mai bine ne culcăm... Dacă apare doamna doctor?

MITICĂ: Nu apare. E convinsă că dormim buștean... Hai, pune mâna să aranjăm puțin. Spitalele astea....

IONEL: Vine vreo inspecție?

MITICĂ: Sunt treizeci de ani de când trăiesc așteptarea cu aceeași emoție. E ceva magic în chestia asta. Mă ia cu călduri, o neliniște plăcută mă cuprinde.

IONEL: Vă place așa mult să faceți curățenie?

MITICĂ: Puiule... Ia vino un pic... *(MITICĂ îl duce în fața oglinzii.)* Ce vezi?

IONEL: Pe Ionel.

MITICĂ: Cine e Ionel?

IONEL: Eu.

MITICĂ: Băiete, fă un efort. Te rog... Cine e Ionel?... Privește-l bine. Uite ce mutră inexpresivă. Tunsură de tractorist... Colțurile gurii căzute ca ale unui moș ursuz. Ionel e un tip fără vlagă, fără voință, care se disprețuiește ignorând frumusețea, curajul și dorința de a cuceri... Cine e Ionel?

IONEL: Ionel sunt eu. Credeți că nu pricep?

MITICĂ: Puiule, tu ai nevoie înainte de toate să te îmbolnăvești.

IONEL: Toată lumea îmi vrea răul.

MITICĂ: Ascultă-mă pe mine. Trebuie să te îmbolnăvești de uitare. Să devii amnezic. Să uiți cine ai fost. Abia atunci o să poți avea loc pentru amintiri despre un altfel de Ionel... Dacă eu aș fi avut un băiat de vârsta ta, el ar fi fost ca un prinț.

IONEL: Aveți?

MITICĂ: Probabilitatea e mare, dar nimeni nu-mi spune tată... Acela ar fi fost un tip dintr-o bucată, puternic și generos. Cu plete negre și ochi pătrunzători până în adâncul sufletului oricărei femei. Cu glasul profund de ar fi înghețat inima cea mai nepăsătoare. Pasul lui ar fi făcut aerul să vibreze... Nu te compara tu cu ce nu poți fi.

IONEL: Vi-l închipuiți, doar atât.

MITICĂ: Crezi că eu nu mi-aș fi dorit un urmaș?... Nu știu eu că ăsta e un spital?... Cui vor rămâne toate femeile, minunile pământului, după ce eu nu voi mai fi?... Cine va avea grijă de ele?...

IONEL: N-am vrut să vă supăr.

MITICĂ: Sufăr că într-o zi ființele astea delicate, care au nevoie de tandrețe, vor rămâne fără

dragostea mea... Un singur lucru îmi mai doresc, să mor în pat cu o femeie superbă căreia să-i ofer ce nici măcar nu a visat vreodată. Clipe de amor cât toate bogățiile lumii... (*IONEL își aranjează părul.*)

IONEL: Așa e bine?

MITICĂ: Mai întâi de toate, amnezia. Uită, uită!... (*Scoate de sub pat o geantă din care răstoarnă tot felul de obiecte de toaletă.*) Vino aici! Începe magia... (*MITICĂ îl aranjează pe IONEL.*)

IONEL: Încep să nu-mi mai amintesc nimic.

MITICĂ: Bravo, bravo... Du-te și te uită în oglindă. (*În timp ce IONEL se admiră în oglindă, MITICA se aranjează și el. Își pune un papion pe gâtul gol, o batistă în buzunarul de la piept al pijamalei.*) Tinere, mai obraznic, mai cu tupeu. Nu te uita ca un bleg. Vezi că stai cocoșat.

IONEL: Ce elegant sunteți!

MITICĂ: Asta-i adevărata normalitate, *mon cher*... (*Scoate pachetul de țigări de sub saltea și se așază pe un scaun în mijlocul camerei.*) Tinere, Paradisul e aici, pe pământ. Dar oamenii sunt orbi... Trage-ți un scaun și fă-te comod.

IONEL: Îmi dați și mie o țigară?

MITICĂ: Servește, te rog... Oamenii nu știu să se bucure. Sunt atât de tâmpiți încât trec prin viață fără să vadă cât e de frumoasă. Le este rușine să dorească, să poftască... De ce să nu ne minunăm de fiecare mângâiere, de fiecare sărat?...

IONEL: Mie îmi era jenă.

MITICĂ: Ți-am zis să nu-ti mai amintești cine ai fost?! Doar cine ești este important... De ce depinde ca tot ce-i în jurul nostru să fie o bucurie?... De noi. Uită-te în jur. O cameră de spital rece. O cameră a bolii, a suferinței. Acum pare a fi altceva. E ceea ce suntem noi. E și ea o haltă în Paradis... Lumea e așa cum o trăim.

IONEL: Seamănă cu Ionel?

MITICĂ: Cu viața lui.

IONEL: Spuneai că viața e frumoasă. Dacă ar fi să semene cu mine, nici soarele n-ar mai răsări. Mai bine ar semăna cu dumneavoastră.

MITICĂ: La mine răsăriturile sunt numărate... După mine viața femeilor se va năru. Istoria lor se va împărți în două. În timpul lui Mitică și după Mitică... Cine-mi va lua locul? Cine va duce mai departe povara de a iubi?... Să fie asta sfârșitul lumii?... (*Îngândurat.*) Cine va duce mai departe...?

IONEL: De ce vă uitați așa la mine?

MITICĂ: Ridică-te! Vino încoace! (*Cei doi sunt în fața ferestrei.*) Cască ochii bine, desfundă-ți urechile și bagă la cap! Sex masculin nu e totuna cu bărbat. Cu toții ne naștem larve de bărbat. Pricepi?

IONEL: Larvă e un fel de vierme?

MITICĂ: De la stadiul de larvă de bărbat la cel de bărbat adevărat e cale lungă. Cei mai

mulți rămân de sex masculin, doar atât. Puțini ajung să zboare. (*MITICĂ deschide fereastra și respiră adânc.*) Ești pregătit?

IONEL: Ne sinucidem iar?

MITICĂ: Închide ochii și fii gata de marea înfruntare!

IONEL: Am rău de înălțime.

MITICĂ: Gândește-te la toate femeile din lume!

IONEL: Dar nu le cunosc.

MITICĂ: Închide ochii, am spus!

IONEL: Mi-e frică!

MITICĂ: Le-auzi cum șoptesc?... Ce delicate sunt. Firave, doritoare... (*Cu voce tare.*) Femei ale lumii! Frumuseți, minuni nebănuite!... Să nu vă fie teamă, Mitică se gândește la voi! Mitică nu vă părăsește până ce nu vă va ști în siguranță. Tinere și suave domnițe, profunde și misterioase făpturi... (*Cu voce joasă către IONEL.*) Acum spune-le tu, să vadă că există.

IONEL: Sărut-mâna...

MITICĂ: Nu mormăi, zi cu voce tare!

IONEL (*tipând*): Doamnelor!...

MITICĂ: Mai zi, că n-ajunge! Spune-le cine ești. Tare!

IONEL (*tipând*): Eu sunt Ionel!

MITICĂ (*strigând*): El este Ionel! Scumpelor, el este Ionel!... Puteți veni, vă așteptăm... (*În cameră intră DOCTORIȚA și ASISTENTA și rămân surprinse de ce le este dat să vadă.*) Numai pentru voi trăim.

IONEL: Eu sunt Ionel! Ionel! (*Către MITICĂ.*) S-or fi culcat?

MITICĂ: Dormiți liniștite. Somn ușor. Are cine să vă iubească. Mitică...

IONEL: ...Și Ionel.

DOCTORIȚA: Doi nebuni!

(*MITICĂ și IONEL sar ca arși de pe pervazul geamului. IONEL fuge și se-ascunde în pat.*)

MITICĂ: Scumpelor, ce repede ați venit!

DOCTORIȚA: Dacă mai urlați mult, vă bag la „furioși“.

IONEL: Eu i-am spus că am rău de înălțime.

MITICĂ (*către DOCTORIȚĂ*): Vă e teamă să nu se strângă jos o mare de femei?

DOCTORIȚA: Nu mă provoca mai mult decât...

MITICĂ (*strigând*): Provoc femeile lumii la dragoste!

DOCTORIȚA (*către ASISTENTA*): Închide fereastra și dă-mi tubul cu somnifere!

ASISTENTA: Da, doamnă doctor.

DOCTORIȚA (*către MITICĂ*): Treci în pat! În pat am spus și să nu mai aud nici măcar că respiri! Să vedeți voi ce dragoste de somn vă provoc eu acum!
(*MITICĂ se urcă în pat făcându-i semne lui IONEL.*)

MITICĂ (*în șoaptă*): Ține-le sub limbă. Nu le înghiți.

ASISTENTA: Eu le-am dat doze ca pentru cai.

DOCTORIȚA: Aștia nu sunt cai, sunt elefanți. (*DOCTORIȚA le dă pe rând somnifere.*)
Înghite! Am zis înghite!... Deschide gura! În regulă... înghite, pușor, înghite că
răgeai ca un...

IONEL: Elefant.

DOCTORIȚA: Acum deschide gura!... E bine... O să dormiți de n-o să mai știți de voi.
(*Către ASISTENTĂ.*) Hai, că i-am terminat!
(*ASISTENTA și DOCTORIȚA ies din cameră.*)

MITICĂ: Au plecat. Scui-pă! (*MITICĂ și IONEL scui-pă pastilele.*) Ce gust oribil au!

IONEL: Ca viața fără femei.

MITICĂ: Bravo, *mon cher*!

(*MITICĂ se dă jos din pat și se aranjează. IONEL adună pilulele de pe jos.*)

IONEL: Câte trucuri știți!

MITICĂ: N-ai văzut încă nimic... (*IONEL pune pastilele în paharul de sub pat.*) Ce faci cu
pilulele alea?

IONEL: Fac curat. Calcă cineva pe ele și...

MITICĂ: Crezi că-l ia somnul?... Amice, la treabă, că am făcut o promisiune și trebuie să ne
ținem de ea.

IONEL: Eu n-am promis nimic.

MITICĂ: Nu mai poți da înapoi. Dacă apare acum o femeie în fața ta?... Ce faci?...

IONEL: Treaba ei...

MITICĂ: Și dacă-ți spune că e noapte, că n-are somn?...

IONEL: O compătimesc.

MITICĂ: Mă, băiete... Trebuie să te învăț cum să privești o femeie drept în ochi.

IONEL: Se poate așa ceva?

MITICĂ: N-avem material didactic... Vino, mai aproape... Tu ești femeia. Nepăsătoare,
șăgalnică... Inabordabilă, rece, distantă... Fii atent!
(*MITICĂ îl fixează cu privirea pe IONEL.*)

IONEL: Mă hipnotizați?

MITICĂ: Fii atent și bagă la cap.

IONEL: Am amețit deja.

MITICĂ: O privești direct, apoi pleci puțin capul și te uiți pe sub sprâncene... Îți umezești
ușor buzele, clipești o dată și o fixezi și mai puternic... Îți înfii nările, înclini într-o
parte, ușor, capul... Oftezi încet. Ridici privirea și o sfredelești.

IONEL: Mă ustură ochii!

MITICĂ: Sufletul ei se deschide. O să vezi cum se transformă. Se albește, apoi se
îmbujorează brusc... Începe să clipească scurt și des... Tu, tot mai tare, tot mai tare cu
privirea. Ea caută un punct de sprijin, se fâstâcește... Tu și mai tare... I se usucă

buzele, tâmpilele îi zvâcnesc...

IONEL: M-a luat cu transpirație.

MITICĂ: Și pe ea...

IONEL: Mi-e rău.

MITICĂ: Ei îi e bine, din ce în ce mai bine... Tu ridici o mână și mângâi cu degetele aerul...

Ea simte asta ca și cum ar fi pe pielea ei.

IONEL: Mi s-a pus un cârcel.

MITICĂ: Și ei. Pe creier. Nu mai e lucidă... Dai năvală cu privirea în inima ei... O furnică tot trupul... Își freacă genunchii unul de altul.

IONEL: Mă doare capul.

MITICĂ: Și pe ea. O dor toate cele... Îți umezești încă o dată buzele. Faci un pas spre ea și apleci un pic capul pe spate. Închizi pe jumătate pleoapele, respiri adânc să ți se vadă nările umflate și o ținutești cu privirea direct și irevocabil. De aici încolo e pierdută. Faci ce vrei cu ea.

IONEL: Ce-aș putea să fac cu o femeie?

MITICĂ: Dacă nu faci nimic, te obligă ea după ce-ai adus-o în starea asta...

IONEL: De unde să știu eu ce vrea ea?

MITICĂ: Femeia dorește dorința bărbatului... Hai, încearcă tu acum. Eu sunt femeia, tu bărbatul.

IONEL: O să vă doară capul.

MITICĂ: Dă-i, mă, drumul.

IONEL: Bine... *(Începe să-l privească insistent pe MITICĂ).*

De ce nu vă albiți la față?

MITICĂ: Pleacă ușor capul... Vezi să nu cazi. Umflă-ți nările... Privește mai tare, mai tare. Nu te holba la mine, privește cu subînțele!...

IONEL: Vi s-au uscat buzele? Vă zvâcnesc tâmpilele?

MITICĂ: Mângâie aerul. Nu-ți face vânt!... Parcă te aperi de muște.

IONEL: Așa e bine?... Mai sunteți lucid?

MITICĂ: Umezește-ți buzele. Bagă limba înăuntru!... Pasul înainte... Vezi că te-mpiedici! Închide ușor ochii... Să nu adormi! Gata, că mă doare capul!

IONEL: V-am prevenit. Eu acum n-am chef să fac nimic. Așa că abțineți-vă, duduie... Am zis bine?

MITICĂ: După o astfel de zicere să te aștepti la două palme, sau că te zgârie cu toate unghiile...

IONEL: Mă învățați numai lucruri periculoase!

MITICĂ: Periculos e să nu înveți toate astea. Și timpul e scurt.

IONEL: Atunci, spuneți-mi, cum trebuie să fie un bărbat?

MITICĂ: Un pic mai frumos ca dracul.

IONEL: Când îi spuneam asta lui Mimi mă privea și-mi zicea: Puișor, dar nici atât de puțin...

MITICĂ: Și tu te lăsași călcat în picioare. Ți plăcea sub papucul ei?

IONEL: Era așa de cald și bine...

MITICĂ: Uite care-i treaba... Într-un cuplu, în amor, se naște imediat relația șef-subaltern.

IONEL: Dar eu nu mă duceam la ea ca la serviciu.

MITICĂ: Așa e făcută viața. De cele mai multe ori femeia e șeful. Chiar și atunci când vezi bărbați ce se dau cocoși. O privire, o vorbă apăsătoare și gata, cocoșul amuțește.

IONEL: Eu tăceam oricum.

MITICĂ: Și toate pornesc de la cum se tranșează disputa în scutece.

IONEL: De mici copii?

MITICĂ: Între cearșafuri. La proba practică...

IONEL: Văd eu că nu vă place teoria. Faceți ce faceți și tot la practică ajungeți. Hai, învățați-mă!

MITICĂ: Băiete, asta nu se-nvață cu una-cu două. Asta-i artă. Un lucru e clar. Nu fi egoist. Dacă e artă, creează doar pentru ea... Ai priceput?

IONEL: Matematică nu știți?...

MITICĂ: Să-ncercăm altceva. Știi să săruți mâna?

IONEL: Mare scofală!

MITICĂ: Mâna mea e a unei distinse și fermecătoare doamne. Sărut-o!... Nu te mai strâmba! Dă-mi mâna ta să-ți arăt.

IONEL: Nu vă e scârbă?

MITICĂ: Îi iei palma și îi atingi delicat încheietura mâinii. Cu degetul mare o mângâi ușor, cât să pară o întâmplare. O privești drept în ochi.

IONEL: Iarăși?

MITICĂ: Te apleci ușor, dar cu ochii tăi în ochii ei. Faza cu nările... Buzele foarte puțin umede se apleacă deasupra... Rămân pentru o clipă la un milimetru de mâna ei, apoi îți strivești buzele delicat pe pielea ei trandafirie.

IONEL: Mă gâdilă.

MITICĂ: Momentul ăsta trebuie să fie ca o clipă suspendată în veșnicie. S-o înfioare din cap până în picioare. Te ridici ușor, privind-o mereu. Îi dai drumul la mână cu greutate, să înțeleagă că ai vrea s-o păstrezi pentru tine și pentru totdeauna.

IONEL: Ce vă spuneam eu?... Mimi... Pentru totdeauna...

MITICĂ: Iar începi?

IONEL: Ați ajuns la vorbele mele.

MITICĂ: Îi provoci doar senzația. Atât.

IONEL: Nu-i frumos să mă-nvățați să mint.

MITICĂ: Minciună e atunci când crezi: „mereu“, „totdeauna“, „viața întreagă“... Clar? Ultima mișcare e ca și cum ai vrea s-o mai atingi în zbor... Repetă tu acum.

IONEL: Am priceput. Nu e necesar.

MITICĂ: Să văd eu c-ai înțeles. Domnule... (*Îi întinde mâna.*)

IONEL: Doamnă...

MITICĂ: Ochii la mine. Vezi să nu cazi în nas... Nu scuipa... Nu trebuie să muști...

IONEL: Vă înfioară?

MITICĂ: Acum dă-mi drumul. Ajunge!... Totul e să exersezi.

IONEL: Mi-e dor de Mimi.

MITICĂ: Nu te potolești?! Vrei să te operezi?

IONEL: Am uitat-o pe Mimi. Habar n-am cine e femeia asta.

MITICĂ: Ți-e mintea doar la ea fiindcă ti-e frică să te gândești la toate celelalte femei. Ți-o scot eu pe Mimi din cap. Operație pe creier. Pregătește-te!

(IONEL se ascunde.)

IONEL: N-aveți halat... O să vă umpleți de sânge.

MITICĂ: Degeaba te ascunzi. Mimi trebuie să apară dintr-un moment în altul... Va intra în această cameră.

IONEL: Doamne ferește! Dacă mă găsește treaz la ora asta, ce-o să-și închipuie?...

MITICĂ: Îi auzi pașii?... Foșnetul hainelor?...

IONEL: Purta o rochie roșie...

MITICĂ: Ca un halat stropit cu sânge... O vom vedea imediat.

IONEL: Nu deschideți, vă implor!

MITICĂ: Unde intră o femeie pe ușă, iese liniștea pe fereastră. *(MITICĂ deschide ușa.)* Pofțiți, scumpă și adorată, intrați... Așa arată o cameră de spital unde doi bărbați suferă... Pe cine căutați cu privirea?... Cui vreți să-i arătați această superbă rochie, hemoragie de bucurie a revederii?... Ce păr superb aveți! Mi-aduce aminte de pădurile tropicale... Suferim din dragoste. Tânjim după singurele clipe de fericire, acelea când ești lângă noi... *(Către IONEL, care s-a ascuns sub pătură.)* Ionel, uite, Mimi e lângă noi. E cea mai dulce alinare... Ionel!

IONEL *(de sub pătură):* Bună, Mimi...

MITICĂ: Mimi te-ntreabă cum te mai simți.

IONEL: Nu foarte bine... N-am apucat să fac curățenie, c-a venit salvarea prea repede.

MITICĂ: Bravo, ești un băiat cuminte.

IONEL: Mimi, eu...

MITICĂ: Tânără domniță... Ce parfum sălbatic! Mă amețește... Parcă sunt într-o poiană cu flori... *(Către IONEL.)* N-am dreptate?... Ionel, Mimi vrea să te vadă. E veselă... Bucuroasă că ne vede...

IONEL: Mă iartă că s-a stricat foenul?

MITICĂ: Magnifică făptură... Spune-mi... N-aș fi crezut că frumusețea își poate depăși limitele... Ce brațe, ce umeri... Sculptorii au trăit în zadar. Pictorii lumii au mângălit himere. Splendoare... Ce mâini delicate! Atinge clapele sufletului meu! Simt muzica învăluindu-mă... Îmbrățișează-mă!...

(IONEL scoate capul de sub pătură și îl privește pe MITICĂ. Acesta, prin gesturi

tandre, dă de înțeles că o îmbrățișează pe imaginara Mimi.)

IONEL: Ce faceți acolo?... De ce ați tăcut?...

MITICĂ: Ce piele catifelată!... Ce buze fierbinți!...

IONEL: Domnu' Mitică, nu credeți că stați prea aproape?...

(MITICĂ schițează că se desprinde din îmbrățișare și trece în pași de dans.)

MITICĂ: Simfonia tăcerii... Muzica șoptelor... Plutim peste clipe, peste noaptea înstelată...

Suntem prizonierii amorului...

IONEL: O învârtiți prea tare... Mimi, ți se ridică fusta!

MITICĂ: Ce picioare! Dăltuite mai presus de perfecțiune... Și eu nu știam.

IONEL: Domnu' Mitică, nu e frumos!...

MITICĂ: Am trăit în întuneric, în necunoaștere... Minune a lumii!... Cum îmi iroseam viața și tu erai atât de aproape... Comoara mea!... Uită-te în ochii mei!... Vezi patima cum mă mistuiește?

IONEL: Mimi, nu te uita, că te amețește!

MITICĂ: Planetele se învârt în jurul soarelui... Soarele meu!

(MITICĂ se apropie în pași de dans de patul său.)

IONEL: Mimi, e o capcană!... Eu nu mă gândesc la toate femeile din lume. Doar tu existi... Ai grijă!

MITICĂ: Smaraldul meu... Rubinel meu fierbinte... Îți simt respirația ca briza mării... Să privim largul... *(MITICĂ se așază pe pat, mimând că o culcă pe Mimi.)* Uită cum e să ai mâini! Fii doar îmbrățișare!

IONEL: Domnu' Mitică! Întreceți măsura!... Mimi!

MITICĂ: Ce trup!... Dune de nisip fierbinți. E o crimă să ascunzi atâta minunăție sub hainele astea...

IONEL: Mimi, nu ceda!

MITICĂ: Ce oază de fericire!... *(MITICĂ își dă jos bluza de pijama.)* Câtă voluptate... Sunt în Paradis!

IONEL: Mimi, nu uita că eu te iubesc doar pe tine... Domnu' Mitică!

MITICĂ: Mimi, taină nepătrunsă...

IONEL: Eu sunt sincer. Iartă-mă!... N-am nici un viciu!

MITICĂ: Lumea e doar o închipuire... Suntem doar noi doi...

(IONEL se repede asupra lui MITICĂ și îl trage jos din pat.)

IONEL: Lăsați-o în pace! Nu mai judecă. Luați mâinile de pe ea!... Mimi, doar eu te iubesc!... *(Se aruncă în patul gol.)* Mimi!...

(MITICĂ se ridică și își îmbracă bluza de pijama. IONEL rămâne nemișcat în patul lui MITICĂ, repetând numele lui Mimi.)

MITICĂ: N-ai văzut unde-am pus țigările?...

IONEL: Mă doare capul.

MITICĂ: Operație reușită. A ieșit. S-a dus.

IONEL: De ce, dacă eu nu aveam păcate?

MITICĂ: Când femeile ne iubesc, ne iartă orice păcat, chiar și crimele. Când nu ne iubesc, nu ne iartă nimic. Nici măcar virtuțile.

IONEL: E nedrept.

MITICĂ: Istoria nu-i nedreaptă? Știm noi cine a inventat sărutul? Cine a fost cel dintâi cuceritor care a mângâiat trupul unei femei?... Iată adevărații eroi!

IONEL: Era singura mea dragoste.

MITICĂ: Nu există *singura*, ci doar *prima* și *ultima*. Pentru mine prima dragoste e ultima, iar ultima dragoste e cea dintâi.

IONEL: Ce-ai făcut din Mimi?!... Vă urăsc! Acum e o femeie ca oricare.

MITICĂ: Ia taci un pic!... Fuga în pat și fă-te că dormi!

(MITICĂ și IONEL se bagă în pat, se acoperă cu păturile și încep să sforăie. Ușa camerei se deschide. Intră DOCTORIȚA. Pășește încet între cele două paturi, privind cu atenție dacă cei doi dorm.)

DOCTORIȚA: V-am dovedit până la urmă... *(Se apropie de patul lui MITICĂ.)* Nebun bătrân ce ești!... Numai sufletul ți-a mai rămas întreg. Ce-ai făcut cu trupul tău? Ești o ruină... Nechibzuitule... Sunt atâtea femei care nu te-au cunoscut... Le-ai arătat că pot fi iubite. Și vei pleca, făcându-le cea din urmă nedreptate. Ești un farsor, Mitică, fiindcă ești muritor. Somn ușor. *(Se apleacă și îl sărută.)* Somn ușor.

(DOCTORIȚA stinge lumina și iese din cameră. Cei doi rămân nemișcați, dar fără a se mai preface că dorm.)

IONEL: Acum sigur n-o să mai vină.

MITICĂ: Mai bine ne culcăm. Vorbim mâine.

IONEL: Am văzut-o cu ochii mei pe scorpie cum v-a sărutat.

MITICĂ: Ce rost mai are?

IONEL: Domnule Mitică, învață-mă să zbor!

CORTINA

ACTUL DOI

Aceeași scenă. În camera luminată de lampa de pe o noptieră, MITICĂ și IONEL.

MITICĂ (*dansând*): Un, doi, trei... Un, doi, trei... Să te văd.

(IONEL încearcă să imite mișcărilor de dans ale lui MITICĂ.)

IONEL: Un, doi, trei, patru...

MITICĂ: Încă o dată.

IONEL: Un, doi, trei, patru...

MITICĂ: Mai încearcă.

IONEL: Un, doi, trei... Un, doi, trei...

MITICĂ: Pe muzică zbânțuită sigur o te descurci. Arta e însă la dansul corp la corp. Muzica languroasă ucide orice împotrivire. Lentă, melancolică... Uită-te la mine!... Să te văd!

IONEL: E greu fără muzică.

MITICĂ: Muzica trebuie să fie în capul tău. Mișcă-te mai unduios... Parcă te-a făcut cineva din bucățele și pe urmă te-a sudat... Fii, mă, mai vaporos. Eleganță, distincție și mister.

IONEL: Așa e bine?

MITICĂ: Nu merge! Tu ești femeia, eu bărbatul.

(Cei doi încep să danseze.)

IONEL: Vă mișcați prea încet.

MITICĂ: Bărbatul conduce dansul. Femeia îl execută. Asta e regula! Clar?... Urmărește-mi mișcărilor. Așa... Lin... O tragi ușor spre tine... Îți scapă mâna pe șold, din întâmplare...

IONEL: Întâmplarea e că e fundul meu.

MITICĂ: E al ei!... La doi-trei pași, genunchiul tău între genunchii ei... Apoi tot piciorul, până ce simți pe coapsă căldura pântecului ei. La faza asta, de regulă, ea își culcă ușor capul pe umărul tău... Nu te mai încorda, ce naiba!... Lasă-ți capul liber... Cu mâna stângă urci încet, din greșeală, spre sâni... Repeti greșeala... Apoi răsuflarea ta e din ce în ce mai aproape de gâtul ei... Buzele tale ating pielea gâtului ei la prima mișcare mai bruscă. Tot ca din întâmplare.

IONEL: Și dacă mă pocnește?

MITICĂ: O iei de la capăt. De regulă nu te pocnește, ci se lasă din ce în ce mai moale în brațele tale... Am zis mai moale! Parcă aș dansa cu un frigider... Tu o strângi mai tare.

IONEL: Se-nvârte camera cu mine.

MITICĂ: Începi să respiri mai adânc spre urechea ei. Să te audă, să te simtă. Oftezi sau gemi ușor, după caz... Mâinile încep să-ți umble cu nerăbdare pe trupul ei. Dacă până aici n-ai nici o defecțiune, poți să devii chiar și-un pic obraznic... Uite-așa.

IONEL: Domnul Mitică, eu sunt Ionel!

MITICĂ: Ai dreptate, m-a luat valul... Bun... Acum tu ești bărbatul și eu femeia. Faci ce te-am învățat. Ia-mă în brațe. Așa...

IONEL: Cine vorbea de frigider...

MITICĂ: Dă-i înainte. Închipuiește-ți că ai în brațe cea mai superbă femeie din lume. Asta e regula. Să nu te gândești la ce ții în brațe. Poate fi și urâtă, scundă, grasă, cu capul mare și cocoșată. Tu ești cu mintea la cea mai grozavă dintre femei. Așa, e bine...

IONEL: Îmi mai închipui mult?

MITICĂ: Amice, dansul dragostei e ca o partidă de șah. Faci o mișcare, prevezi ce-o să facă ea și ai pregătite o mie de soluții... Respiră mai adânc, mai aproape. Nu-mi sufla în ureche ca o țeava de eșapament! Ușor, delicat... Acum strânge-mă... Cu pasiune, nu cu mușchi! Strânge-mă tandru... Afectuos... Acum fii năvalnic... Îmi rupi coloana! Gata, ajunge!

IONEL: Cum a fost?

MITICĂ: Merge pentru început. Nu uita o altă regulă! Nimic bun pe lumea asta nu se face cu picioarele în afară de dans. Tratează-ți picioarele cu mai mult respect, amice, și ele vor dansa pentru tine.

IONEL: Totul e să nu mă împiedic și să nu-i cad în brațe.

MITICĂ: În brațele ei poți să cazi. Ai grijă să nu cazi în mâinile ei.

(În holul de așteptare, ASISTENTA scapă pe jos tava cu instrumente medicale.)

IONEL: S-a auzit ceva?

MITICĂ: Liniște! *(ASISTENTA adună instrumentele de pe jos făcând zgomot.)* Repede-n pat! Stinge lampa și în pat!

(IONEL stinge lumina și încearcă să se urce în patul lui MITICĂ.)

IONEL: Eu n-am loc!

MITICĂ: Du-te, mă, în patul tău! *(IONEL fuge în patul lui și se ascunde sub pătură.)* Sforăie cât mai convingător. *(ASISTENTA deschide ușa și îi privește pe cei doi sforăind. Închide ușa camerei și intră în cabinetul DOCTORIȚEI, care citește o fișă medicală.)*

ASISTENTA: Nu știi de ce, dar am un chef să dansez.

DOCTORIȚA: Asta mai lipsea!

ASISTENTĂ: De ce nu putem face mereu ce ne place?

DOCTORIȚA: Dansează, fetițo, dacă vrei.

ASISTENTA: Mi-e jenă... Ce citiți?

DOCTORIȚA: Un roman de groază. Fișa lui Mitică.

ASISTENTA: Un roman de dragoste...

DOCTORIȚA: Tragedie.

ASISTENTA: Trebuie să aibă o șansă... Mitică e... formidabil. Dacă sunt tristă, în două secunde mă înveselește. Mă bufnește râsul și uit de toate necazurile... Încercam să fiu serioasă și abia mă abțineam să nu-l iau în brațe.

DOCTORIȚA: Abține-te, că pe urmă mai vrei. De un bărbat ca ăsta faci dependență. Ai gustat o dată, pe urmă vrei mereu.

ASISTENTA: Ca drogații?... Nu cred, doamna doctor.

DOCTORIȚA: Pân-o pățești.

ASISTENTA: Se poartă ca un copil mare și inocent.

DOCTORIȚA: Copil obraznic și obsedat, pisălog și arogant. Bătrân uns cu toate alifiile. Inocent?... Știe mai bine ca tine ce-i în capul tău.

ASISTENTA: Vă place...

DOCTORIȚA: Pe-asta de unde ai mai scos-o?

ASISTENTA: Vă privește într-un fel anume... Îi lucesc ochii când apăreți.

DOCTORIȚA: De la temperatură.

ASISTENTA: Glasul e mai tremurat.

DOCTORIȚA: Are probleme cu respirația.

ASISTENTA: Eu nu v-am spus, ca să nu vă supăr, dar v-a transmis că vă iubește.

DOCTORIȚA: Ți-am zis să-mi spui toate simptomele pacienților?

ASISTENTA: Am crezut că vă enervează.

DOCTORIȚA: Mă înnebunește!... Ce-a mai spus?

ASISTENTA: Celelalte vi le-ar fi spus personal. Vă place, credeți-mă.

DOCTORIȚA: Ce să-i placă la mine? Halatul, stetoscopul, mirosul de antibiotice și analgezice?...

ASISTENTA: De ce vă ascundeți, doamnă?... De cine?... Vă e frică de femeia de sub halat?

DOCTORIȚA: Încetează cu prostiile!... Mai bine spune-mi ce e prin saloane.

ASISTENTA: Toată lumea doarme. Nimic special. Până și Mitică și Ionel sforăie de tremură pereții. *(În acest timp, MITICĂ iese tiptil din cameră și trage cu urechea la conversația dintre cele două femei.)*

DOCTORIȚA: Culcă-te și tu. Întinde-te pe canapea.

ASISTENTA: Și dumneavoastră?

DOCTORIȚA: Ațipesc și eu puțin, în fotoliu. Mai încolo am să dau o tură prin saloane.

ASISTENTA: Să sting lumina?

DOCTORIȚA: Stinge-o. Trage și ușa, că-i curent.

(ASISTENTA închide ușa și stinge lumina. MITICĂ se întoarce în cameră și aprinde lumina.)

MITICĂ: S-au culcat. Gata cu sforăitul.

IONEL: Sunteți sigur?

MITICĂ: Hai, c-avem treabă! Nu fi puturos. Jos din pat! Ca să ajungi bărbat adevărat, trebuie să muncești. Asta-i meserie grea.

IONEL: Mie mi-e somn... Vă jucați cu cuvintele.

MITICĂ: Ce știi tu despre cuvinte?... Zi: Dragostea mea.

IONEL: Dra-gos-tea mea, mi-e somn.

MITICĂ: Abia silabisești. Zi într-un cuvânt!

IONEL: Noapte bună.

MITICĂ: Scularea!... Facem un exercițiu de luptă. Cuvântul e cea mai amețitoare armă... Tu ești femeia, eu bărbatul.

IONEL: Iarăși?

MITICĂ (*pătimaș*): Iubirea mea!... E un vis, o închipuire?... Ești atât de frumoasă... Ce spun eu, frumoasă?... Nu există cuvinte care să-ți descrie minunea. Măinile tale ca două petale, privirea ca o rază de soare. Mângâierea ta e o boare de vânt, parfumul trupului tău e amintirea zeilor... Glasul tău mai suav decât susurul unui izvor...

IONEL: Mi-e cald...

MITICĂ: Exact. De-aici încolo e leșinată. Nu mai are sistem nervos decât pentru a-ți răspunde la mângâieri și sărutări.

IONEL: Mi s-au înmuiat picioarele...

MITICĂ: Dulceața buzelor tale... Mișcarea pleoapelor, aripi de fluturi bătând aerul nopții... Dragostea pentru tine e oceanul, inima mea insulă pustie...
(*IONEL este livid. Se agață de gâtul lui MITICĂ.*)

IONEL: Mângâie-mă, sărută-mă!...

MITICĂ: Stai ușor, băiete, revino-ți!

IONEL: Leșin, dragostea mea...

MITICĂ: Dacă-ți trag două palme!... Acum eu sunt femeia. Dă drumul la cuvinte!

IONEL: E un vis... e un...

MITICĂ: Să nu zici coșmar, că te pocnesc!

IONEL: Ești atât de solidă, de frumoasă... Măinile tale ca două cazmale...

MITICĂ: Tu o cauți!

IONEL: Ca două...

MITICĂ: Petale.

IONEL: Petale... Privirea ca o boare... De ce vă uitați așa la mine? Mă intimidăți și nu mă pot concentra.

MITICĂ: Hai, că mă uit într-o parte!

IONEL: Glasul tău mai suav ca tunetul de izvor... Dulceața pleoapelor tale... Oceanul...

MITICĂ: Gata, ajunge!... Îmi scoți peri albi.

IONEL: Aveați dinainte. Nu mai dați vina pe mine.

MITICĂ: Nu fi obraznic!

(*În holul de așteptare apare silueta unei femei căutând ușa camerei.*)

IONEL: Se-aude ceva!

MITICĂ: Ți se pare...

(Clanța ușii se mișcă. Ușa se deschide încet.)

IONEL: Până aici ne-a fost!

MITICĂ: Închide ochii și sforăie!

IONEL: Numai caii dorm în picioare.

MITICĂ: Și elefanții. Întinde mâinile! Ne prefacem că suntem somnambuli.

(În cameră intră BLONDA. Rămâne surprinsă văzând doi bărbați sforăind în picioare și cu mâinile întinse.)

BLONDA *(în șoptă):* Am greșit salonul?... *(Îl recunoaște pe MITICĂ.)* Mitică!... Ai înnebunit?! Ce faci?!... Mitică!

(MITICĂ deschide ochii și o recunoaște.)

MITICĂ: Iubirea mea!... E un vis, o închipuire?... Ești atât de frumoasă...

BLONDA: Mitică, ce nebunie!

MITICĂ *(către IONEL):* Nu-i nici un pericol. Nu e scorpia. E alta.

IONEL: N-o fi Mimi?!

MITICĂ: E o sublimă arătare. O femeie, amice... *(Către BLONDĂ.)* Soarele meu, spicul meu de grâu, mierea mea de albină...

(MITICĂ și BLONDA se îmbrățișează.)

BLONDA: Am crezut că n-o să mă mai cauți. M-am speriat atât de tare când m-ai sunat și mi-ai spus să vin la spital... Ce-ai pățit?

MITICĂ: Floarea-soarelui, regina mea, ce să pățesc? O simplă răceală. O bagatelă... Doamne, ce frumoasă ești!

BLONDA: Mă mai iubești?

MITICĂ: Așa cum noaptea iubește Luna.

BLONDA: Mă mai dorești?

MITICĂ: Mai tare decât dorește pasărea să zboare.

BLONDA *(senzual):* Mitică... Mitică...

(BLONDA dă cu ochii de IONEL.)

IONEL: Sărut mâna, doamnă.

BLONDA *(către MITICĂ):* ăsta cine e? Dă-l afară!...

MITICĂ: Un băiat bolnav rău de tot.

BLONDA: Nu e molipsitor?

MITICĂ: Pentru noi, nu... Ai adus ce te-am rugat?

BLONDA: Puteam eu să uit o rugămintă de-a ta?!

(BLONDA, scoate din geantă o sticlă, un pachet de țigări și ceva de mâncare.)

MITICĂ: Punem de-o petrecere pe cinste.

BLONDA: Ca-n vremurile bune. Chiar nu vrei să-l dai afară pe individul ăsta?

(MITICĂ sesizează că în holul de la intrare BRUNETĂ caută intrarea în cameră.)

MITICA (*în șoaptă*): O să vină iubita puștiului. Aș vrea să-l ajutăm, și așa e bolnav, săracul. Sunt certați și nu-și vorbesc. Fii bună și dă de înțeles că ești aici pentru el și nu pentru mine, ca s-o facem geloasă. Înțelegeți?

BLONDA: Nu-nțeleg.

MITICĂ: Hai, fă-o pentru mine. E o joacă. Nu știu de ce, dar puștiul mi-e simpatic. Și eu mă voi preface. Am să-i fac curte fetei, ca să fie gelozia mai mare. După ce se vor împăca, nu ne mai prefacem... Hai, spicul meu de grâu...

BLONDA: Doar în joacă. Atât! Vezi să nu te dai la ea, știi cât sunt de geloasă.

(În cameră intră **BRUNETA**. **BLONDA** se apropie de **IONEL** și începe să-l mângâie și să-i șoptească vorbe dulci.)

BRUNETA: Ce beznă... Mitică!

MITICĂ: Noaptea mea adâncă, pădurea mea misterioasă...

BRUNETA: Mitică! Ce dor mi-a fost!... Nu e așa că nu ești bolnav? E doar o trăsnaie de-a ta.

MITICA (*desprinzându-se din îmbrățișarea BRUNETEI*): Sunt sănătos tun. Dar tu nu-l vezi pe Ionel? Nu ți-a fost dor de el?

BRUNETA: De cine?!

IONEL: Sărut mâna, doamnă.

MITICĂ: Hai, nu fi rea. Îmbrățișează-l, chiar dacă ești supărată pe el.

BRUNETA: Dar cine-i ăsta? Nu l-am văzut în viața mea.

MITICĂ (*către BLONDĂ*): Vrea să spună că nu mai vrea să-l vadă în viața ei. Zăpăcelile tinereții... (*Către BRUNETĂ*.) Ești fermecătoare chiar și atunci când ești rea. Nu-i așa Ionel?

IONEL: Sărut mâna, doamnă.

MITICĂ (*către BLONDĂ*): E mândru. Nu vrea s-o bage în seamă... (*Către BRUNETĂ*.) Regină a nopții, nu fi crudă cu sentimentele bărbatului.

BRUNETA: Mitică, dar eu te iubesc cum n-am iubit pe nimeni...

MITICĂ: Vrei să stârnești gelozie. Vrajitoare mică... (*BRUNETEI, în șoaptă*.) Bagă repede la cap. Puștiul și blonda sunt certați. Hai să-i ajutăm să se împace. Fă-o un pic geloasă și pe urmă nu ne mai prefacem... Împărăteasă a întunericului, pletele nopții...

BRUNETA: Mitică, nu știu de ce, dar mă înnebunești. Te iubesc atâta... Am crezut că vom fi singuri și vom zgâlțâi pământul... Bine, am să mă prefac. Cum ziceai că-l cheamă?

MITICĂ: Ionel.

(*BRUNETA se apropie de IONEL și începe să-l mângâie. BLONDA își revine din nedumerire și începe să-l mângâie și ea.*)

IONEL: Domnu' Mitică...

BLONDA: Ionel, scumpule...

BRUNETA: Iubire mică și mofturoasă...

IONEL: Domnu' Mitică...

MITICĂ: Uită, uită... Încearcă să-ți amintești doar ce trăiești. Clipa asta și-atât... (*Ușa se*

*deschide brusc și în cameră intră ROȘCATA.) Un necaz nu vine niciodată singur...
(ROȘCATA se aruncă în brațele lui MITICĂ.)*

ROȘCATA: Mitică! Mi-ai pus inima pe jar. Mitică, iubitule!

MITICĂ (*pentru sine*): Trei din trei, cine și-ar fi închipuit?... (*Către ROȘCATĂ.*) Focul meu... Fierbințeala mea...

ROȘCATA: Ești ca apa, Mitică. Te scurgi, te evapori, dar potolești setea și răcorești. Nu-ți era ție dor de căldura trupului meu?

MITICĂ: De arșița buzelor tale... Bujorul meu, sângele meu... Fiecare clipă fără tine e o durere... (*În șoptă la urechea ROȘCATEI.*) E o situație specială. Tânărul de acolo e încolțit de două admiratoare. Trebuie să-l scăpăm din ghearele lor. Te rog, prefă-te că ești iubita lui, cea adevărată... Până scapă din ghearele lor și pe urmă...

ROȘCATA: Pe urmă noi doi, singuri... Dar nu ești bolnav, nu ți-e rău?...

MITICĂ: Eu?!... O nimica toată. O amețelă trecătoare.

ROȘCATA: Poți să faci efort?

MITICĂ: Mut munții din loc. Vulcan ce stă să erupă... Dar toate astea după...

ROȘCATA: Bine, pe urmă. Mi-ai promis.

MITICĂ: Vălvătaia mea mică. Pe urmă, foc și pară... Îl cheamă Ionel.

(ROȘCATA se desprinde din îmbrățișare.)

ROȘCATA (*către IONEL*): Așa deci. Eu te știu bolnav în spital și tu petreci... Eu sufăr și tu te faci că nu mă cunoști.

IONEL: Sărut mâna, doamnă.

ROȘCATA: Nici un sărut-mâna!... Eu îți sunt fidelă și tu ești mare crai.

(BLONDA se apropie de MITICĂ.)

BLONDA (*în șoptă*): Asta cine mai e?

MITICĂ: Amanta.

BLONDA: Amanta cui?

MITICĂ: A lui Ionel. Nu vezi ce furioasă e?

BLONDA: Și pe tine de ce te-a sărutat?

MITICĂ: Ca să-i facă în ciudă. De altfel, nici nu mă suportă... Nici eu pe ea... N-o lăsa să-l amețească. N-ai fost deloc convingătoare. Nu mă așteptam...

BLONDA: Bine! Fii atent și dacă nu ți-o plăcea... (*Se îndreaptă către ROȘCATĂ.*) Cucoană, nu crezi că întreci măsura? Ce drepturi ai tu față de Ionel? Nici unul! Ionel e bărbatul meu! Nu vezi ce caraghioasă ești? Te-ai spoit în roșu ca să sari în ochi, că altfel nimeni nu te-ar băga în seamă.

ROȘCATA: Tu vorbești, spălăcite?! Ionel pe mine mă iubește!

(În acest timp, BRUNETĂ se apropie de MITICĂ.)

BRUNETĂ (*în șoptă*): Nu mai pricep nimic. Asta de unde a mai apărut? Am văzut că te cunoaște bine.

MITICĂ: Da' de unde! Ți s-a părut. Ne-am întâlnit odată, întâmplător, la coadă la lapte.

BRUNETA: Tu stai la coadă? La lapte?

MITICĂ: Eu stăteam la coadă la vin... Decât să pui atâtea întrebări, mai bine ai interveni, că lucrurile s-au încurcat și mai rău. Roșcata e fosta lui iubită, dar el o iubește pe cealaltă. Nu te-ai impus deloc. Te știam altfel... Vezi că se iau de păr!

BRUNETA: Ce-are puștiul ăsta de se bat femeile pe el? După cum arată, ai zice că nu-i nimic de capul lui... Bine, cască ochii să vezi ce poate fata... *(Se interpune între BLONDĂ și ROȘCATA.)* Gura! Încetați! Cotcodăciți ca niște găini necălcate. Ce vă holbați așa la mine?... Luați mâna de pe Ionel!

IONEL: Domnu' Mitică...

BRUNETA: Ionel, tu ești doar al meu!

BLONDA: Mă faci tu pe mine găină? Tu?! Cioară vopsită ce ești!

ROȘCATA: Crezi că poți să ții mai tare ca mine?

BRUNETA: Taci, vulpe afurisită!

ROȘCATA *(tipând)*: Ionel e al meu!

(IONEL o rupe la fugă și se ascunde în spatele lui MITICĂ.)

MITICĂ: Fetelor, v-ați aprins. Mai încet!... Cât temperament!... *(Către IONEL.)* Ionele, hai să împăcăm spiritele. Nu mai fi crud cu aceste magnifice, suave, delicate femei. Dă-le câte un pupic și hai să ne împrietenim.

IONEL: Mă lasă să le pup? **MITICĂ:** De-abia așteaptă.

(MITICĂ îl împinge pe IONEL în fața femeilor. Pe rând, fiecare dintre ele îl sărută pătimaș. IONEL e în al nouălea cer.)

IONEL: Mai vreau...

MITICĂ: Gata, ajunge. Trebuie să mai și chefuim. Fetelor, ați adus ce v-am rugat?... Să dăm drumul la petrecere!

(BRUNETA și ROȘCATA scot din genți sticle cu băutură și mâncare.)

ROȘCATA: Ai văzut că tot pe mine m-a sărutat mai cu pasiune?

BRUNETA: Asta s-o crezi tu... *(Pentru sine.)* O fi ceva de capul lui de sunt așa de topite după el.

MITICĂ: Hai, pregătiți masa!

(Cele trei femei întind un cearșaf pe jos pe care aranjează băutura și mâncarea. Aprind o lumânare festivă.)

BLONDA *(către IONEL)*: Ți-e foame, ți-e sete?... Ți-e somn?...

MITICĂ: Așa, ca la marile restaurante... *(Către IONEL.)* Ai văzut ce succes ai avut? Nici nu știai ce război poți stârni.

IONEL: Toate astea se întâmplă cu adevărat?

MITICĂ: O picătură de iubire valorează mai mult decât o tonă de adevăr.

IONEL: Dar trei picături?

MITICĂ: Uite-le! Sunt vii... Doresc. Sunt un univers de plăcere. Continente care așteaptă să fie descoperite. Fă înconjurul lumii, *mon cher!*... *(Către cele trei femei.)* Scumpelor,

muzică avem?

ROȘCATA: Este.

(Scoate din geantă un aparat mic de radio și îl potrivește pe un post ce emite muzică. MITICĂ începe să danseze alături de BLONDĂ și ROȘCATĂ. BRUNETA îl ia la dans pe IONEL.)

MITICĂ: Începe balul... Fiți risipitori, copiii mei! Risipiți în jurul vostru dragoste și dragostea se va întoarce la voi!... *(Către IONEL.)* Nu sta țeapăn, fii degajat, povestește-le aventurile tale.

IONEL: Dar eu n-am nimic de povestit.

MITICĂ: Inventează, fabulează... Așa e viața, o fabulație imensă... Povestește-le aventuri trăite.

IONEL: Eu n-am trăit nimic.

MITICĂ: Sau închipuite. De pe mare, din deșert... Din pădurile tropicale. Naufragii, lupte, furtuni... *(Către cele trei femei.)* Fetelor, ia întrebați-l voi pe Ionel ce-a pățit când a fost la vânătoare de tigri în junglă.

BLONDA: Tu vânezi tigri?

IONEL: Uneori.

BRUNETA: Și lei?

IONEL: Leoaice în special.

MITICĂ *(către IONEL):* Așa, dă-i înainte!

IONEL: Sunt mai feroce... Într-o zi umblam prin junglă și în față mi-a apărut un stol de lei.

ROȘCATA: Un stol?

IONEL: Zburau prin copaci cu dinții rânjiți. Erau de fapt o cireadă. Adică o haită de lei flămânzi. Am pus pușca la ochi și... *(Către MITICĂ.)* Eu nu pot să trag într-un animal, că mi-e milă de el...

MITICĂ: Trage, mă! Trage!

IONEL: Am țintit perfect și au căzut lați toți lei.

BRUNETA: Ce curaj!

BLONDA: Dumnezeuule, lei feroși!

IONEL: Asta nu-i nimic. Eram pe mare, pe un transatlantic, și ne-am lovit de un aisberg...

MITICĂ *(în șoaptă către IONEL):* Ai grijă că au văzut filmul ăsta.

IONEL: Era un aisberg fără importanță. Un sloi de gheață banal. Tragedia a venit când ne-am lovit de o barieră de corali. Așa sunt coralii, fac bariere. Dacă nu ești atent, te izbești de ei. În fine, am naufragiat pe o insulă pustie...

(Cele trei femei se strâng captivate în jurul lui IONEL. MITICĂ se așază pe un scaun și-și trage răsuflarea.)

MITICĂ: Greu mai e să fii tânăr...

(MITICĂ ia o sticlă cu băutură și privești cum femeile încearcă să intre în grațiile lui IONEL.)

BLONDA (*către MITICĂ*): Dă-mi și mie o țigară!... Mersi. E dat naibii puștiul. De ce nu mi l-ai prezentat până acum?...

MITICĂ: Asta-i bună! Dacă v-aș povesti eu cum am ajuns la Polul Nord... Ce-am pățit în captivitate, la canibali... Cum am traversat Atlanticul în balon...

IONEL: Scumpele mele, suavele mele... (*Către BLONDĂ*.) Măinile tale sunt ca niște petale, părul e aurul topit în spice de grâu... (*Către BRUNETĂ*.) Orientul meu apropiat, visul meu ascuns... (*Către ROȘCATA*.) Fraga mea, cireașă mea, smeură dulce...

BLONDA: Mi-e sete... Vreau să te sorb!...

BRUNETĂ: Ascunde-mă în sufletul tău!...

ROȘCATA: Gustă din mine!...

IONEL (*către MITICĂ*): Domn' Mitică, dă-ne ceva să bem!... Ai surzit sau ești ostenit?... (*Către femei*.) A obosit moșul. Nu mai ține la distracție. Scuzați-mă o clipă, să aduc vinul... Doar o clipă. Orice clipă fără voi e un veac de singurătate... (*IONEL se ridică din pat și se duce lângă MITICĂ să ia sticla de vin*.) De ce nu te culci? Nu vezi că nu mai rezisti?... N-ai grijă, mă ocup eu.

MITICĂ: Ascultă, pușor, nu crezi că-ntreci măsura?

IONEL: Nu pune la inimă, *mon cher*, e normal să nu mai ții la vârsta asta... Nu-i nici o rușine... (*Femeile îl cheamă pe IONEL*.) Uită-te la ele... Scumpele, adorabilele mele...

MITICĂ: Mă băietе, nici n-ai făcut bine ochi și te crezi mare...

IONEL: Moșule, ia-o mai ușor... Nu vezi că zbor?... S-a terminat cu dădăceala...

MITICĂ: Puiule!...

IONEL: Te rog, fără *Puiule*! Până aici!

MITICĂ: Toate larvele au pretenția să li se spună că sunt bărbați.

IONEL: Ești invidios... Tu te prăbușești și eu zbor... Dacă asta e larvă, atunci tu ce ești? Un hoit de bărbat... Zbor, domnule Mitică, zbor!
(*Lui MITICĂ i se face rău. IONEL râde obraznic și se întoarce în pat, printre femei. Acestea se reped la IONEL ca la o pradă.*)

IONEL: Iubitele mele, mai ușor... Continentele mele, mai cu grijă... Mă sufoc... Fetelor, fiți cuminți... Nu v-am făcut nimic... Fie-vă milă...

MITICĂ: Săracul, o să-l devoreze.

IONEL: Mai ușor! Potoliți-vă!... (*Vrea să se ridice din pat, dar este trântit la loc. Cele trei femei se cuibăresc lângă el, dezmiardându-l*.) Fetelor, sunt și eu om.... Totul are o limită.

BRUNETĂ: Hai, mai povestește...

ROȘCATA: Nu fi răutăcios...

BLONDA: Ionel, scumpule...

MITICĂ: Acum să te văd, *mon cher*, pe unde scoți cămașa?

IONEL: Domnu' Mitică!... Ce mă fac? Vor să-mi scoată pijamaua... Mai ușor, fetelor! Vă rog, fără chestii de-astea... Domnu' Mitică, salvează-mă!

MITICĂ: Fabulează, nu te opri!

(IONEL reușește să fugă. Cele trei femei rămân în pat în pozițiile unor feline provocatoare.)

BLONDA: Uite, ce leoaică!

BRUNETA: Panteră!

ROȘCATA: Tigroaica e cea mai feroce!

IONEL *(către MITICĂ):* Vor să mă sfășie.

MITICĂ: Tinere, ești un vânător fără frică. Ai uitat? Te sperii de trei pisici?

IONEL: Ce mă fac acum?

MITICĂ: De ce mă întrebi pe mine? Tu știi să zbori.

IONEL: Nu mă lăsa, spune-mi ce să fac!

MITICĂ: Inventează o soluție. Pe rând, sau toate odată.

IONEL: Simt că înnebunesc!

MITICĂ: Dacă nu rezolvi repede situația, o să înnebunească ele. Uită-te ce sălbătice sunt. Te cheamă...

IONEL: Mie mi se pare sau mârâie... Pot să fac ce vreau eu?

MITICĂ: Și de câte ori vrei.

IONEL: N-o să vă supărați?... Bine! *(Se apleacă sub pat, de unde ia paharul în care pusese somniferele. Îl umple cu băutură și le oferă celor trei femei care beau pe rând.)* Beți pentru mine acest pahar, licoare a uitării!... Fiecare câte o gură și pe urmă vom vâna!

BLONDA: Vânătorule!...

BRUNETA: Sunt prada ta!...

ROȘCATA: Doboară-mă!...

(În acest timp, în holul de așteptare apare DOCTORIȚA somnoroasă, trântind ușa.)

IONEL *(către MITICĂ):* Am auzit ceva.

MITICĂ: Ușa de la cabinet. Sforăie! *(Către femei.)* Culcat! Să nu scoateți o vorbă. *(MITICĂ stinge lumina. Femeile adorm, iar cei doi încep să sforăie. În hol, DOCTORIȚA se oprește în dreptul camerei, ascultă sforăiturile și iese din scenă. MITICĂ se apropie cu grijă de ușă, o deschide și, constatând că holul e gol, se întoarce în cameră.)* Nu-i nimeni. A plecat.

IONEL *(în șoaptă):* Sigur?... Femeia asta mă terorizează. Numai când îi aud tocurile și îngheață sângele în mine.

MITICĂ: Hai, fetelor, gata cu prefăcătorie! Nu mai faceți pe rănitele... Hai, scularea, c-avem treabă!... *(Către IONEL.)* Ce-i cu ele?

IONEL: Poate le-am îmblânzit din greșeală.

MITICĂ: Nu se lasă nici una îmblânzită din greșeală... Scumpelor!... Gata cu joaca!... Țstea au luat-o în serios.

IONEL: Au adormit. Le-am dat somniferele... Țstea.

MITICĂ: Tu ești nebun?!

IONEL: Ați spus că n-o să vă supărați.

MITICĂ: Altceva nu puteai să inventezi? Ce ne facem acum cu ele aici?

IONEL: Sunt încă vii. Respiră... Le auziți cum gem în somn?

MITICĂ: Hai să le scoatem în sala de așteptare!

(MITICĂ și IONEL duc în brațe femeile adormite și le așază în fotoliile din sala de așteptare.)

IONEL: Frumoase femei.

MITICĂ: Le-ai dat gata.

(Cei doi se întorc în cameră.)

IONEL: A fost o petrecere pe cinste.

MITICĂ: Nu-ți închipui ce-ar fi urmat... Uplete două pahare să bem pentru frumusețea femeilor!... Lasă că pun eu în pahar. *(Aprinde lumânarea.)* Du-te și învelește-le cu ceva, că e răcoare pe hol. Bătrâne, frumoasă e viața...

(MITICĂ toarnă vin în pahare. IONEL iese în hol și le învelește pe cele trei femei. Se apropie de ușa cabinetului și trage cu urechea. Din întuneric apare ASISTENTA, care se apropie de IONEL și-i pune mâna la gură.)

ASISTENTA *(în șoaptă):* Domnul Mitică, nu-i nevoie să roștiți nici un cuvânt... Doamna doctor își face rondul. Lipsește, de regulă, mai bine de-o oră... Da-ți-mi mâna...

(ASISTENTA și IONEL intră în cabinetul DOCTORIȚEI. Ușa se închide în urma lor. În cameră, MITICĂ așteaptă fumând în fața paharelor. În cadrul ușii apare DOCTORIȚA.)

DOCTORIȚA: Ești un nebun incurabil.

MITICĂ: Ce surpriză!

DOCTORIȚA: Pentru cine?

MITICĂ: Pentru amândoi.

DOCTORIȚA: Mortăciunile din sala de așteptare cine sunt?... Admiratoarele dumitale? N-au mai avut răbdare până mâine...

MITICĂ: N-am nici o vină.

DOCTORIȚA: Dorm de poți să tai lemne pe ele. Spânzuratul unde e?

MITICĂ: Cred c-a fugit.

DOCTORIȚA: Și-atunci pe cine aștepti?

MITICĂ: Pe tine.

DOCTORIȚA: Iar ești obraznic.

MITICĂ: Sunt sincer.

(MITICĂ se îndreaptă spre DOCTORIȚĂ și cu mișcări lente o ia la dans.)

DOCTORIȚA: Cred că eu sunt nebună acum.

MITICĂ: Dacă trebuie să înnebunim pentru a accepta că nimic nu-i imposibil... Mai degrabă cred că suntem minunați.

DOCTORIȚA: N-am mai dansat de o mie de ani.

MITICĂ: Ce-i o mie de ani...

DOCTORIȚA: Nu mai suntem tineri, Mitică!

MITICĂ: Oare?... E o minciună ce scrie-n fișa mea medicală. Adevărul despre mine e în brațele tale.

DOCTORIȚA: De ce accept toate astea fără să mă împotrivesc?

MITICĂ: Pentru că ești femeie. Pentru că viața merită să o trăiești doar în măsura în care dăruiești iubire. Și iubirea va veni la tine.

(MITICĂ se apleacă și suflă în lumânare. Scena întreagă este în întuneric. La radio se cântă o melodie lentă. Din cabinetul DOCTORIȚEI se aude vocea ASISTENTEI.)

ASISTENTA: Nu mi-am închipuit că poate fi atât de minunat. De ce taci?... Am auzit atâtea despre tine... Bărbatul celor zece mii de femei... Știi că așa se vorbește? Zău că nu-mi pasă. A fost un vis, o nebunie... Tu ești altfel. Nu ca mucoșii ăia speriați. Lângă tine simt siguranță, liniște... Ce poate oferi unei femei un buimac ca ăla din patul doi?... Electrocutatul, înecatul sau spânzuratul, ce-o fi el... Ești tandru, dăruiești iubire fără un pic de zgârcenie... Aș sta cu tine o veșnicie... Mi-e teamă însă să nu vină doamna doctor. Mă doare s-o spun, dar e mai cuminte să te întorci în cameră... De-abia aștept dimineața să vin să-ți fac o injecție. Ca să te mângâi. Și să-ți dau pilule să-ți văd buzele ude cum sorb... Gata! Of, Doamne... Fugi! Trebuie să mă aranjez un pic.

(ASISTENTA aprinde lumina în cabinet. În cadrul ușii deschise, IONEL a rămas împietrit, înainte să fi putut fugi. ASISTENTA, pe jumătate dezbrăcată, este uimită.)

ASISTENTA: Tu?!

(Din cameră se aud țipetele DOCTORIȚEI, care apare în hol răvășită și speriată de moarte.)

DOCTORIȚA: Moare Mitică!... Oxigenul, perfuzia!... Moare Mitică! *(ASISTENTA, DOCTORIȚA și IONEL sunt atât de speriați încât nu mai au nici o reacție.)* Faceți ceva! Moare Mitică!

(DOCTORIȚA, ASISTENTA și IONEL fug în camera cufundată în întuneric. După câteva clipe, scena se luminează, în cameră, ASISTENTA își face unghiile, iar MITICĂ citește o revistă într-un cărucior.)

MITICĂ: Eu am fost pe mare?

ASISTENTA: De unde să știu eu, domnu' Mitică?... Cred că da. Se spune că ați făcut...

MITICĂ: Îmi plac trandafirii?

ASISTENTA: Mai mult ca sigur. E o poveste despre o ispravă pe care ați trăit-o acum mulți ani. Iubeați o femeie frumoasă cu care tocmai vă certaserăți. Ca s-o împăcați, ați aruncat dintr-un avion, sau elicopter, n-are importanță, o tonă de petale de trandafir deasupra casei ei.

MITICĂ: I-a trecut supărarea?

ASISTENTA: Habar n-am... Ce nebunie! Să fi fost eu în locul ei, vă iertam de o mie de ori... Vă place oja mea?

MITICĂ: Da... Înseamnă că eu știu să pilotez... Așa e?

ASISTENTA: Puteți orice. Să zburați, să planați...

MITICĂ: Ești sigură?

ASISTENTA (*pauză*): Să vă dau puțină apă?

MITICĂ: Îmi plăcea apa?

ASISTENTA: Cel mai mult vă plăcea șampania. Asta-i o altă poveste care circulă. Umpleați cada cu șampanie și vă îmbăiați împreună cu iubita...

MITICĂ: Tot cu supărata?

ASISTENTA: Da' de unde... Cu alta. Și în cadă...

MITICĂ: Ce? **ASISTENTA:** Știți dumneavoastră... Apoi beați toată șampania. Așa povestește lumea.

MITICĂ: Mai zi-mi! (*Învârte roțile căruciorului până ce ajunge în dreptul ferestrei.*)

ASISTENTA: Câte nu se spuneau... Plouă?

MITICĂ: Umblam prin ploaie?

ASISTENTA: Cred că da... Dumnezeu a dat ploaia ca să alergăm printre valuri. Și dacă a dat munții, trebuie să-i urcăm. Femeile dacă ni le-a dat, atunci merită să le iubim... Așa spuneți.

MITICĂ: Femeile?

ASISTENTA: Femeia e pe jumătate vis... O repetați mereu.

MITICĂ: Și cealaltă jumătate?

ASISTENTA: Coșmar. Dar dumneavoastră visați tot timpul.

MITICĂ: Și ce mai spuneam?

ASISTENTA: Câte și mai câte... Ziceați că decât o viață lungă și trăită în rate mici și searbăde, mai bine una scurtă, dar sățioasă.

MITICĂ: Aveam dreptate?

(*În cameră intră IONEL, îmbrăcat într-un costum elegant. Îi face semn ASISTENTEI să vorbească în șoaptă.*)

ASISTENTA: Ce faci, pleci?

MITICĂ: Aveam dreptate?...

ASISTENTA: Cum v-ați fi putut înșela?... (*Către IONEL, în șoaptă.*) Unde te duci?

IONEL: O iau din loc... Mitică?...

ASISTENTA: La fel. Amnezic și amorțit de la brâu în jos.

IONEL: Ce stupid! A fost așa de aproape! Atât își dorea, să moară în pat cu o femeie frumoasă... Doamna doctor?

MITICĂ: Unde-i casa mea?

ASISTENTA: În inima fiecărei femei. (*Către IONEL.*) Doamna doctor s-a transferat. Știi ce mi-a spus la plecare?... „Fetișo, ție îți stă bine în halatul ăsta.“

MITICĂ: Ce-i cu doamna doctor?... (*Se întoarce cu privirea spre cameră. Către IONEL.*) Pleci?

IONEL (*către MITICĂ*): Bătrâne, vroiam să te mai întreb un singur lucru. Ai cunoscut-o pe mama mea?

MITICĂ: Eu mai știu?

IONEL: Eram curios... De fapt, vroiam să-ți arăt ceva...

(*IONEL schițează câțiva pași de dans.*)

ASISTENTA: Așa dansa și domnul Mitică...

IONEL: Îți aduci aminte?... E bine?... Îmi respect picioarele și uite ce fac ele pentru mine.

Dansează... (*Se oprește din dans și-l îmbrățișează.*) Te las, bătrâne.

MITICĂ: Unde te duci?

IONEL: Acasă. Nu-ți face griji, mă ocup eu de frumusețile lumii.

MITICĂ: Și eu?

IONEL: Am să vin să te văd în fiecare zi. (*Către ASISTENTĂ.*) Să ai grijă de el. (*Către MITICĂ.*) Cu bine, bătrâne...

ASISTENTA (*conducându-l spre ușă*): N-o mai duce mult. Nu vrea să mănânce, nici să bea. Mă întreb dacă nu o face dinadins și n-avea dreptate doamna doctor că e un sinucigaș.

IONEL: Nu i-a reușit... Ai grijă de el.

ASISTENTA: Ai să vii să mă vezi și pe mine?... În noaptea aia am fost sinceră. Nu contează că v-am confundat, ci doar ce am simțit. Ai să vii?

IONEL: Aș putea rezista dorinței?!

ASISTENTA: Așa ar fi spus și domnul Mitică.

(*În hol se aud glasurile BLONDEI, BRUNETEI și ROȘCATEI.*)

IONEL: Nu vreau să-l vadă așa.

ASISTENTA: Ies eu înainte. Oricum era timpul să mă duc. Acuși apare doamna doctor, cea nouă.

IONEL: Cum e?

ASISTENTA: Sincer?... Mai rea, dar și mai frumoasă... Am să te aștept.

(*ASISTENTA îl sărută pe IONEL și iese în hol de unde intră în cabinet. IONEL privește camera, apoi se aranjează în oglindă.*)

IONEL: Cu bine, domnu' Mitică. Și ai grijă, căci asta e și mai rea. Dar și mai frumoasă.

(*IONEL iese în holul de așteptare, unde cele trei femei sporovăiesc îngrijorate.*)

BLONDA: Am auzit c-a murit Mitică.

BRUNETA: E adevărat? S-a prăpădit?

ROȘCATA: Doamne, Mitică, unde te-ai dus?!

IONEL: S-a externat. De fapt, să v-o spun p-aia dreaptă, a fugit cu doctorița. Îl știți voi mai bine pe Mitică.

BLONDA: Ce v-am zis? Nu știam eu de ce-i sticleau ochii așa. Nu era de boală. Îl amețise scorpia.

BRUNETA: Un ușuratec. Dar la mine a ținut sincer.

BLONDA: Ce, la mine nu?!

ROȘCATA: Numai pe mine m-a iubit cu adevărat.

IONEL: Doamnelor!... Dacă Dumnezeu a făcut viața ca o comedie, atunci râdeți și vă bucurați.

ROȘCATA: Numai Mitică vorbea așa.

IONEL: Doamnelor, este cineva printre suavele voastre fapte pe care s-o cheme Mimi?

(Din cameră, MITICĂ pare să audă conversația și tresare la întrebarea lui IONEL.)

MITICĂ: Uită!... Păreai că zbori...

BLONDA: Eu în nici un caz.

BRUNETA: Nici eu.

ROȘCATA: De unde ți-a venit?

IONEL: Atunci, scumpelor, să părăsim această pușcărie septică și să facem o haltă la cârciumioara din colț. Fac ăia de acolo o ceafă împănată la grătar a-ntâia. Stropim cu vin și apoi...

(IONEL și cele trei femei ies din scenă. În cameră, MITICĂ împinge căruciorul până în dreptul oglinzii.)

MITICĂ: Mai rea, dar și mai frumoasă?... *(Se ridică cu greu din cărucior și se privește în oglindă.)* Cine e Mitică?... Un bărbat ostenit înainte de vreme. Ruina unei vieți frumoase. Privește-l bine... Ce față buhăită! Părul rărit de-atâta alb. Colțurile gurii căzute, privirea stinsă. Cine e Mitică?... *(Își pune papionul la gât și batista în buzunarul de la piept al pijamalei.)* Silabisește, omule: Mitică, femei, dragoste!... Așa vorbește lumea. *(Încearcă să danseze.)* Spuneți, voi, minuni ale lumii, cine e Mitică? Aduceți-mi aminte!... Decât o viață lungă și trăită în rate mici și searbăde, mai bine una scurtă, dar sățioasă... Cine e Mitică?... Cine e Mitică?... Își mai amintește cineva?

CORTINA

martie 1999